

steriet nu meente det Samme som den Tid, saa vilde der maaskee være nogen Opfordring til yderligere og mere detailleret at gaae ind paa den foreliggende Lov; men naar jeg seer hen til, at den ærede Cultusminister ved et offentlig Møde har formeent, og, som det forekommer mig, temmelig bestemt for sine Vælgere forstikkret om, at den stedfundne Forandring i Indenrigsministeriet ikke har medført nogen Forandring i Ministeriets Landbopolitik, saa tør jeg ikke tvivle om, at ogsaa en almindelig Lov om Fæstevæsenets Afløsning meget snart vil foreligge os. Seer jeg nu derhos hen til, at det er en, som det forekommer mig, ikke blot billig, men efter de foreliggende Omstændigheder velbegrundet Anskuelse hos Fæstebondestanden, at Fæstevæsenet baade snart vil blive afløst, og at det vil blive afløst saaledes, at der vil komme de nuværende Fæstere eller deres Efterladte en Dvotadeel af Fæstestedernes Værdi tilgode, saa kan man jo ganske vist være særlig opfordret til, med dobbelt Betænkelse at gaae ind paa et Lovforslag, som det nuværende, der i dette Stykke ikke er Fæsternes tilstrækkelig gunstig. Jeg indrømmer imidlertid, at det meget vel kan modificeres, kan bearbejdes saaledes, at det vilde kunne fyldestgjøre de Hensyn, jeg her har antydet, men ligesom Tiden neppe vil være dertil, saaledes troer jeg heller ikke, at Diebliffet her er det passende til at gaae nærmere ind derpaa; jeg skal derfor indskrænke mig til, i Overensstemmelse med den sidste ærede Taler, at erklære, at jeg meget gerne stemmer for, at Lovforslaget gaaer videre, men at jeg dog gjør det under den Forudsætning og med det Forslag, at det overgives til en Comitee, da det i alt Fald fra Manges Side og i mange og væsentlige Stykker vil møde ikke ringe Modstand, naar det ikke gives ikke saa Endringer. Mit Forslag er derfor lige i Modsetning til den sidste ærede Talers at Sagen undergives en Comiteebehandling.

Formanden: Spørgsmaalet, om der til Behandling af dette Lovforslag skal nedsættes en Comitee eller ikke, vil blive foretaget specielt, naar vi først have sluttet selve Behandlingen.

S. C. Hansen: Jeg troer rigtignok, at det kun vil være Tidspilve videre at behandle denne Sag; jeg kan ikke tænke mig efter dens

Indhold, at vi vilde kunne omforme den saaledes, at den vil kunne gaae igjennem i Thinget, men at den maa falde; idetmindste staaer det saaledes for mig, og skulde det ikke kunne, som efter min Formening, blive endt i denne Sæssion, saa vil jo i denne Omstændighed ligge en Bevæggrund for Ministeriet, til ikke at fremkomme med et Forslag, som man kan vente der kan faae noget virkelig nyttigt Resultat, forinden vi i næste Sæssion have behandlet denne Sag, nemlig en Evangslov til Fæstets Overgang til Eiendom. Jeg skal derfor for mit Vedkommende ønske, at man afsiger Sagen, skjøndt jeg jo ikke antager, at det skeer strax paa dette Stadium.

Cultusministeren: Jeg skulde maaskee ikke have taget Ordet, hvis jeg ikke havde fundet det passende at gjøre Thinget bekendt med Grundene, hvorfor de Ministre ikke ere tilstede her i Thinget i dette Diebliff, til hvis Sag det nuværende Lovforslag nærmest hører. Indenrigsministeren er fastholdt ved en Forhandling i det andet Thing, som tidligere var begyndt, og som han ikke kan forlade, og Justitsministeren befinder sig, som jeg maa antage, i dette Diebliff paa en Reise til Hans Majestæt. Da der under Forhandlingerne er henvendt en Erindring til det nuværende Ministerium om et Tilsagn, det har givet paa den forrige Rigsforsamling, om at ville søge at fremme Landboreformerne, maa jeg dertil bemærke, at jeg troer, at de Lovforslag, der ere blevne forelagte den nuværende Rigsdag, kunne afgive et tilstrækkeligt Vidnesbyrd om, at Ministeriet med god Villie bestræber sig for at opfylde dette Tilsagn, skjøndt det ikke kan skee saa hurtigt, som enkelte maaskee kunne ønske det. Ministeriet er selv ikke istand til at arbejde saa stærkt, som det selv undertiden kunde ønske. Forøvrigt maa jeg bemærke, at det nuværende Lovforslag, som ikke er fremkommet fra Ministeriet, væsentligt gaaer ud paa, at ophæve det særlige Baand, som hviler paa en stor Deel af Landets Fæstegods, og stille dette Fæstegods ganske under de samme Forhold, under hvilke det øvrige Fæstegods hidtil har staaet, og derved indtil en tvingende Lov om Fæstefløsningen, hvortil der er hentydet, kan fremkomme, give Friheden Raaderum ogsaa med